

Fire herrer holder pause med en lille skarp til halsen. Træklodsen foran den sovjetisk fremstillede militærlastbil er placeret, så den ikke skal trille ned af den stejle bakke. Byggematerialerne ved muren kunne tyde på, at den rent faktisk kan køre..

På rejse til landsbyen Ushguli i Georgien - et af verdens mest isolerede samfund

Vi er på to ugers rejse i Georgien, og har nået vores hovedmål, middelalder-byen Ushguli, med de karakteristiske stenhuse og forsvarstårne - en af de højest beliggende landsbyer i Europa

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Afrejsedagen starter med et middel-mådtigt morgenmåltid bestående af: Kedeligt brød i skiver, lokal smelteost, spegepølse, salatagurk og nescafé uden mælk. Så er vi i gang. Den største af vores tre kufferter efterlader vi og går ned og afventer vores chauffør Zaza, der lander præcist. Allerede efter en halv times kørsel holder han ind, fordi han skal have insulin (og ryge en smøg). Han køber os også fire flasker koldt vand. Strålende service. Han er vist allerede ved at gøre reklame for en evt. returbil-let.

Kommunikationen når ikke op på den helt store klinge, men vi forsøger i det mindste ind i mellem. Efter fire timer holder vi ind ved en bro, hvor to floder løber sammen. Her møder vi et ungt

dansk par i en udlejningsbil. De havde først lejet en Dacia Duster, der brød sammen efter få kilometer, midt inde i en tunnel, så de måtte skubbe den ud.

Vi har overvejet, at leje bil i flere omgange, men er endt med offentlig transport og taxa. Med bil går det går let sådan, at man kommer til at køre unødvendigt meget. Som vi nærmer os Kaukasus, bliver vejen mere og mere slingret og med et tiltagende antal husdyr, der står og driver den af midt på kørebanen.

Den smukkeste udsigt

Det fire-personers hotelværelse på Elite House øverst oppe under taget tilbyder den smukkeste udsigt til de majestætiske Kaukasusbjerge. Vi er ude og sondere lidt i Mestia og kommer tilfældigvis forbi et forsvarstårn, som man kan kravle op i. Tårnene stammer fra

middelalderen og beskyttede de enkelte familier i forbindelse med blodfejder, eller udefrakommende fjender. Jeg er bevidst om, hvordan det ser ud indeni og giver op på forhånd. Fruen kommer op ad en enkelt af de meget vakkelvorne tre-fire meter lange stiger, der forbinder etagerne med hinanden. Børnene når helt op på taget, hvor man kan stige ud af en luge og nyde udsigten, men man skal ikke læne sig ud!

Et sted kommer vi forbi fire herlige mandetyper, der holder arbejds pause med noget polymut i en flaske på en bænk ved siden af en grøn monstrøs Sovjet-lastbil. Det kalder på et billede. De godkender heldigvis min anmodning.

Kl. 19 spiser vi aftensmad på den restaurant, hvor min datter Josefine og jeg var for cirka to år siden, og hvor de reklamerer med folkemusik. Maden er ok. Den velafkølede husets Saperavi-rødvin er faktisk rigtig god. Folkemusikken er noget ensformig og støjende, og i pauserne bliver vi udsat for en ung mand, der øver på en elbas.

Efter den følgende dag at have gået nogle få hundrede meter op ad bakke, tager vi en stolelift med seks plasticsæ-

der på rad og kommer til en højderyg i 2500 meters højde. Herfra er der en fantastisk udsigt til sneklædte bjerge næsten hele vejen rundt. Vandreruter er ikke afmærket helt, som vi er vant til, men vores rute starter med, at vi kravler over en godt én meter høj forhindring af træ i et hegn. Terrænet med grønne enge giver ikke de store udfordringer og vi føler trang til at bryde ud i titelmelodien fra »The sound of music« med Julie Andrews. En Milka-ko ville også passe helt godt ind.

Morfar vender om

Efter en times vandring møder vi en lille dansk familie, der har opgivet at nå den radiostation, som ligger på en top i det fjerne. Det er signalet til, at morfar (læs: undertegnede) vender om og lister tilbage ad stien, mens de tre andre knokler videre. Man skal kende sin styrke. Cirka 40 minutter efter jeg er ankommet til cafeteriaet ved hejsen, kommer min søn og er godt svedig og slidt. Endnu 20 minutter senere er de to damer fremme i godt brugt tilstand.

Efter en god siesta på hotellet, går vi rundt i Mestia og møder kører midt på

vejen, eller som har lagt sig på fortovet. Et sted står en stor behåret grisemor med tre store grisebørn ved et vejkryds og gubber sig hårdt op ad en fire-hjulet crosser, så den svajer og bævrer.

Vi får købt billetter til vores ultimative mål landsbyen Ushguli to timers kørsel herfra samt tilbage til Kutaisi med minibusen i overmorgen.

Vi har tidligere været forbi byens lille biograf, der viser den højt præmierede film »Dede« i to meget små lokaler hver anden time hele eftermiddagen og aftenen, - og hver eneste dag.

Kvinden i biffen er søster til den kvindelige hovedrolleindehaver. Filmen foregår i 1970'erne og viser problematikkerne i forbindelse med overgangen fra gamle traditioner med blodfejder, tvangsægteskaber og overtro til de nye og mere moderne tider. Den foregår i Ushguli, som vi skal besøge i morgen, og hvor begrebet udkants-Georgien er en stor underdrivelse.

Byen er helt afskåret fra omverdenen i vinterhalvåret, hvor det gælder om at have samlet tilstrækkeligt brænde og forråd til at kunne stå den lange hårde vinter igennem. Filmen foregår i et dejligt langsomt tempo og indeholder mange bevægende sekvenser. Vi er faktisk temmelig berørte, da vi forlader den lille biograf. Det må være den perfekte intro til morgendagens udflugt til netop Ushguli.

Tre ord på engelsk

Afgang kl. 10 i en »Suzuki forester« semi-offroader, hvor chaufføren behersker cirka tre ord på engelsk. Det er næsten ved at blive en tradition. Vejen herud er netop åbnet på ny efter at have været lukket nogle dage efter et stenskred. De sidste 10 km af de 46 km passerer vi nogle vandløb over vejen og steder

hvor man mest af alt ønsker at komme hurtigt forbi.

Ushguli er et helt specielt sted, der ikke ligner noget som helst, man har set før. Egentlig er det fire tætliggende små landsbyer, der alle er karakteriseret ved at have et 12-15 meter højt forsvarstårn fra middelalderen, bygget af store kampesten, stående i baghaven. Disse giver stedet et lidt dystert og yderst særpræget udtryk. Landskabet er goldt, og ser man i nordlig retning møder synet de majestætistiske sneklædte Kaukasus-bjerge med Mt. Shkara på 5068 meter. Georgiens højeste bjerg. Bjergene udgør grænsen til Rusland. Efter ankomsten går vi op ad en lille sti, hvor friske og tørre kokasser ligger side om side. Af og til bliver stien til en bæk. Her, ved et lille kapel, er der lovlig mange kinesiske turister og et helt hold fra det danske rejseselskab »Victors Farmor«.

Herfra bevæger vi os tilbage mod udgangspunktet, hvor de fleste af bilerne holder parkeret. Flere steder har de lokale indrettet et lille mikro-museum, eller de sælger øl, sodavand og striksokker i en interimistisk bod ud til stien.

Lokum ud over kanten

På denne julidag er vi vel 2-300 turister. I september for to år siden, da jeg var her med min datter, var vi vel højst 30-40 stykker. Når hele vejstrækningen herud en dag bliver asfalteret, er det ikke godt at vide, hvordan tingene udvikler sig.

Vi går lidt rundt mellem de store huse af sten. En mand kommer med en gasflaske på en trillebør. Flere steder møder vi et ukampdygtigt falmet militærgrønt køretøj fra tiden som Sovjetrepublik. Vi kommer forbi et gæstehus med café, der ligger bag et stengærde. Der hænger vasketøj til tørre i stor stil. En kvie lig-

ger fortøjret, så den akkurat ikke kan nå hen til bordet, hvor vi sidder.

Her bestiller vi kaffe og en khachapuri (georgisk ostebrød) til deling. Mens vi venter, går vi lidt på opdagelse på grunden og løber ind i familiens gamle lokum, der er bygget lidt ud over kanten af en stejl afgrund. Man skal have tiltro til konstruktøren, når man går på tonden der.

Ved 15-tiden er besøget slut. Da vi sættes af foran hotellet, vil chaufføren se vores billetter og er sur og brokken. De andre begynder at »diskutere« med ham. Jeg foreslår, at vi skrider og går ind ad lågen til hotellets have, og det virker. Han følger ikke efter.

Vi sover med åbne vinduer og kan nyde den kølige bjergluft om natten, således også den konstant brusende lyd fra Mestiachala-floden.

Bro af tvivlsom kvalitet

Den sidste dag i Kaukasus står på en udflugt til Chalaadi-gletcheren, der ligger 10 kilometers kørsel ud af en virkelig elendig vej fra byen.

Vandreturen starter på en hængebro af yderst tvivlsom kvalitet. Den er gennemrusten, og brædderne har set bedre dage. Underneden raser en vild og vanvittig flod af sted. Afstanden til gletcheren er to en halv km og med en solid stigningsprocent. Orker jeg det her?

Vi møder en ukrainsk mand, der spørger om vores nationalitet. »Tak for støtten« svarer han. Jeg lægger hånden på hjertet og svarer: »Glæden er helt på vores side.«

Et godt stykke løber stien i niveau- og parallelt med en stor brusende flod. Andre steder nærmest kravler man hen over store sten. Nej, jeg dropper det sgu! De andre fortsætter endnu en god halv time til foden af gletcheren, der består

GEORGIE

Georgien er en selvstændig stat i Kaukasus i Østeuropa. Landet har grænser til Rusland i nord og øst, Tyrkiet og Armenien i syd, Aserbajdsjan i sydøst, og Sortehavet i vest. Hovedstaden er Tbilisi. Den største by er hovedstaden Tbilisi med cirka 1.200.000 indbyggere. Det officielle sprog er georgisk.

KILDE WIKIPEDIA

af nogle kæmpestore sten og smeltvand. Der lyder af og til en rummel af trillende sten, og på et skilt advares mod disse.

Fire letbevæbnede georgiske soldater med tunge skydere i camouflageoutfit og bøllehatte er med. De gemmer skyderne, da børnene skal have taget billeder sammen med dem. Vi er i et grænseområde til Rusland, så en sti som denne bliver patruljeret dagligt. Hængebroen holder også til vores vægt på vejen tilbage. Den virkeligt søde chauffør, der kørte os herud, har ventet tålmodigt i tre timer. Han spørger, hvor vi er fra. Jeg svarer »Dania«. Han ser lettet ud og svarer: »Russia: schwein«. Vi giver ham en ekstra skillings drikkepenge.

Med den krasse kommentar slutter to ugers rejse i skønne Georgien. Forude venter over fem timers race i en Marshrutka-minibus tilbage til Kutaisi, men det er heldigvis først i morgen tidlig.

Ushguli er fire små landsbyer, der ligger isoleret for foden af Kaukasus bjergkæden. Stedet er helt afskåret fra omverdenen seks måneder af året. Vejen herop (t.h. i billedet) kræver konstant vedligeholdelse for ikke at blive spærret af stenskred eller undermineret af vandløb.

Hængebroen der udgør starten på vandrouten til Chalaadi gletcheren. Man går over den med meget forsigtige skridt.

Mestia er den største provinsby i Svaneti-området. Selv på byens trafikerede hovedgade går svin og kører frit omkring.